

Kattalin Miner

TABERNA ZULOKO BLOGARIA

Gure M-15

Maiatzaren 15a iragan berri da. Gurean horrek, esango nuke ez duela beste munduko esanahirik, ez dugula behintzat hain gure bizitzaren. Baina egia da gurean haserre bizitzen ikasi dugula, ez ginela orain urte bete haserretu, ez esnatu, ez altxa. Gurea diodanean, ez pentsa Euskal Herriaz soilik ari naizenik, gurea diot, mugimendu sozial deitzen dugun hori aipatzearen, gurea diot, herria mobilizatzeko gaitasuna adierazten duen hori aipatzearen, gurea diot sistema kapitalista heteropatriarkal horri hortzak erakusten dizkiogunok aipatzearen.

Hemen badakigu egun bizi dugun ustezko bakerako paraje demokratiko honek, gutxi duela baketsu eta demokratikotik. Indar polizialak ez duela bakerik ulertzen, ez sekula ulertuko, indar eta neurri politiko eskuindar eta bortitzek ezer gutxi dutela baketsutik, matxismoak osasun egoera paregabea bizi duela, eta mila kontu gehiago.

Horren guztiaren aurrean esan behar diogu gure buruari, egunero bizi dugula M-15 batzuok. Gure bizitzak haserreak eta etsipenak jan ez ditzan, asko gara kaleak etengabe hartzan ditugunak, eraso matxista, lesbofobo, autoritario eta erreprezioen aurrean makurtzen ez garenak, milaka kilometro astebururo egiten ditugunak,

DANI BLANCO

borroka molde eta eszenatoki berrietara moldatzen saiatzen garenak, pedagogia lanen hondar alearen balioa ikusten saiatzen garenak... eta *indignatu* edo suminduak ez bagara ere, horixe bera garel: egin egiten dugunak eta saiatu saiatzen garenak.

Zeren *indignazio* hitzak beti izan du niretzat *resignazio* kutsu bat, eta duintasuna terminoak ere askotan alarmak piztuarazi izan dizkit. Baina, ukaezina dena da, hori dena ere existitzen dela. Espainiako Estatuan mugimenduen berpizte bat sortzerainoko modukoa den muturreko egoera bizi dugula, eta horregatik bakarrik bada ere, poztuko naizela, aurtan M-12an tokatuko den egunagatik.

Nik neuk goizero errepikatu behar izaten diot nire buruari eskubidea dudala bizitza hau bizigarriagoa egiteko, eskubidea dudala uste dudana horren alde edo aurka borrokatzeko, ez etsitzeko, agian eta gutxi bada ere, Europako panoraman Frantzia gorritz margotuko duen emaitza horrek barrenak poztu diezazkidan uzteko, teleberria ez ikusteko, nireak alboan ditudala aurrera jarraitzeko, egun batean paperak galtzeko, maitasunez batean eta hurrengoan gorrotoz borrokatzeko... Azken batean bai, azken batean, hori baita gure M-15. Besterik ez. ■

«
Indignazio hitzak beti izan
du niretzat resignazio
kutsu bat, eta duintasuna
terminoak ere askotan
alarmak piztuarazi
izan dizkit
 »

TXANDAN

Juanva Makuso

Denon ongia helburu izatea ez da utopia bat. Utopia dela esateak, beharbada, aitzakia-
 ren kutsua du. Eta orain argitu beharko genuke zergatik hezurretaraino sartu zaigun “denona izan daiteke” delakoa, utopiatzat hartzen dugun. Ez da oraingoa arazoa. Platonek bere *Errepublikan* Estatu ongi gobernatua izateko, aldarrikatzen zuen agintariek ez zutela bere ongizatearen alde egin behar, baizik eta hiritarren ongia bilatu behar zutela. Alderantzizkoan, istiluak baino ez ziren emango halako hirietan. Eta hori da gaur islatzen dena hirietan, estatuetan. Edo

Denon ongia

zertara dator bestela kapitalaren diktadura? Enpresek ez dute bilatzen denon ongia, gizakia tresna baita. Enpresek bitartekoak izan behar lituzkete, eta ez helburu bat beren baitan. Pentsatzen dut, kapitalismoaren balioak krisian daudela jada, hori ez da berria. Krisi kontzeptuak, esanahiari dagokionez, aldaketa esan nahi du. Denon ahotan, aldaketa dabil, krisi hitza esaten dugunean hori adierazten ari baikara. Baina noski, hori erroetara joatea da. Agintariek hori ez dute nahi. Beraien arteko liskarrek ez dakarte denon ongia. Eroso daude. ■

